

Ze schránky na mě vypadlo zvadlo, pravda, sice z e-mailové, ale skutečně stálo za to. Lákalo mě na XII. ročník velmi známé středně náročné akce. Tentokrát v duchu Rychlých šípů, takže bylo nutno alespoň 19. dní před startem nutno plnit "modrý život". Tandem Bublina - Belmondo, letošní organizátoři, si ho, pravda představovali poněkud jinak než pan Foglar - ranní kořalku, polední vstávání, drsnou mluvu, podraz dne, denní kouření a noční pařbu jsem mezi jeho bobříky ne a ne najít?

Sraz byl stylový - ve Stínadlech, v ústí uličky Řásnovka, za kostelem svatého Haštala. Sešlo se nás požehnaně, cca 70 lidiček, vesměs velmi optimisticky naladěných, ale za to určitě mohlo slunečné počasí. Nejlépe se na sraz vybavil Alva, který správně pochopil nutnost rychlošipáckého maskování a vybavil se dvěma butylkama piva - o rychlých pípách konec konců slyšel každý.

Odtud nás Blumák, který byl nedobrovolně začleněn do organizátorství, odvedl na Hlavní nádraží. Lístky jsme si koupili do Modřan a čugálo se vydali za krásami Tonyho velkopanství. Tony čekal na nádraží s kastrolem silné kávy ? bohužel byla potřeba. Organizátoři vymysleli poněkud překombinovaný začátek - na nábreží se rozdělal oheň a do půl jedenácté se čekalo na noční tramvaj zpět na hlavák. Odkud nám o půl jedné jel rychlík - směr Bílé Karpaty. Noční přesun mezi upracovanými Slováky, kteří mířili za mrskutem, byl skutečně nic moc. Okolo sedmé ráno, po druhém nebo třetím přestupování, těžko říct, neboť jsme povětšinou byli v naprostém komatu po špatné noci, nás v Horní Lidči Belmondo s Bublínou, kteří zde čekali, rozsadili do dvou lokálků. Nás čekala výstupní stanice Poteč. Zde jsme velmi záhy přišli o nejsilnější článek výpravy Indyho, kterého okamžitě zastavili policajti a pořádně si ho proklepli.

Vesele si bloudíme, první kontrola docela pohoda. U druhé začalo opravdové bloudění jak má být. Bublina se sekla při orientaci v terénu a kontroly, které měly být na Kaňourech či jak se to jmenovalo, o kousek posunula. Taky informace, že je u skupinky výrazných borovic, poněkud ztratila glanc při pohledu na rozlehlý borový háj? Po dvou hodinách trápení se zpráva našla? Organizátoři navíc letos upustili od oblíbených "yellowstonů", čímž nám značně ztížili situaci. K vyhocení došlo na vrchu Okrouhlé nad Vlárským průsmykem, kde se sešlo asi dvacet zoufalých bludičů a bludiček, kterým nezbylo než konstatovat, že tady žádná zpráva skutečně není a nebyla. Volali jsme Bublíně, prohlásila cosi o pařezu. Jeden tam byl? teda býval? kdybyste šli kolem, tak vězte, že tam nevybuchl granát ani mina, jen už jsme byli skutečně naštvaní? Bublina radí návrat zpět přes průsmyk na vrch Kalinka, kde má kontrolu druhá část bludičů, ale odmítáme, to se nedá zvládnout.

Mluvím s Blumákem, prozrazuje nám další kontrolu - Zelenský les. Seyček ještě narychlo čmárá vzkaz pro další bludiče, ať tedy v případě nouze zkusí Kalinku. Až později jsme se dozvěděli, že po chvíli dorazil Šaolín, vzkaz si přečetl a v naději, že jsme někde schovaní a jde o heslo, začal na celý lesy zpívat: *"Kali, kakali, kakali kalina!"*.

Mapu nemáme, spoléháme tedy na domorodce. S domorodci se nejlépe druží v hospodě, což taky ve Svatém Štěpánu činíme, družilo se nám velmi dobře. Potkali jsme pár turistů a ofotili si mapu do digitálních fotoaparátů, kterých letos přibýlo. Za perlu považuju, když si Šemík vzal buzolu a se slovy "tak digitál jsem ještě podle buzoly neorientoval", začal hledat další směr postupu. Táboříme pod Javorníkem. Večer je kouzelný, ale nám se klíží oči. Chybějící noc je znát, takže brzy odpadáme.

Ráno prší, ale ne moc. Alva se dožaduje ranního kakaa a když zjišťuje, že Nevěra skutečně nikde poblízkou není a od nás se mu dostane nanejvýš spousta dobře míněných rad, vzdává to a jde dál spát. Vidíme se s ním až v cíli, kde mu Nevěra masíruje chodidla?

Indyho stále nikdo nespatrił, zato začínají kolovat zajímavé pověsti o jeho zázračném postupu horami.

Na Javořině se shledáváme s plzeňskou sekcí, mají šifru a mapu, tak to jde líp. Kontrola je sice opět trochu jinde, ale nakonec se našla. Čekají nás poslední dvě kontroly a taky poslední dvě hospody. Do té první jsme zapadli obalení blátem, radost měli nesmírnou.

Ta druhá už je ve vsi pod cílem - Lomem "Modrá voda". V nálevně sedí vystresovanej Blumák a čeká na nás jak na spásu boží. Inu, má proč. Poslední kontrola byla na poli a hlásala - hledejte významný bod pod tímto úhlem na buzole. Jenže to nebylo přesně a významné body byli vidět dva - velkolom a hrad. A cíl byl samozřejmě poněkud jinde. Blumák ale pookřál, jakmile se naše obrovská banda zjevila. Kecáme, dáváme si pivo. Dozvídáme se, že první dorazil Indy, ale taky s pomocí mobilu, jinak by malý nenápadný lom v lese nikdy neobjevil. Za ním došel Šipy se svou skupinou, ale kvůli zdravotním problémům hned zase odjeli do Plzně. Docházíme do cíle. Je to skutečně krásnej lom s jezírkem a žábama a mlokama. Na žáby přišlo jaro a Blumák je z toho celej špatnej, neustále se chodí dívat a čerpat nové informace. Sedíme u ohně, tlacháme. Je nás tu přes třicet, obloha je plná hvězd a je dobře. Akorát nikdo nehraje na kytaru, protože toho máme všichni plný zuby a shodujeme se, že takhle náročnej pochod se bez jedny noci spánku v klidu dělat nedá.

Bloudení 2004

Napsal uživatel Waki
Pátek, 30 Duben 2004 04:00

Ráno je stříbrně zlatý, svítí slunce a tak vůbec. Bílý Karpaty jsou nádherný hory a nutno přiznat, že jinak bychom se do tohoto kraje asi jen tak nedostali.

A Blumák přísahal, že příští ročník zorganizuje sám, tož uvidíme?